

گفت و گو با کلایو اوون

دیالوگ خوب این روزها خیلی کمیاب است

ناخودآگاه زمان را فراموش می‌کند. فکر می‌کند برگشته به دهه چهل و پنجاه، دیالوگ را که می‌شنوی باد آن دوران نوشتۀ‌های فوق العاده می‌افتخی، به نظرم این جور چیزها را در سینما واقعاً دست داده‌ایم. دیالوگ خوب الان خیلی کمیاب است. بدءیستان کلامی خوب، و بازی با چیزی متنی خیلی هیجان‌انگیز بود. این یک فیلم بزرگ‌سالانه است، درباره رابطه آدم‌بزرگ‌هاست و فکر کردن به همه این‌ها خیلی هیجان‌انگیز است. مایک نیکولز گفته تو من تواني یک جیمز باند بزرگ بشوی. نظرت چیست؟

نظر من چیست؟ اصلاً به آن فکر نمی‌کنم. هرگز به هیچ چیزی فکر نمی‌کنم. شایعات مربوط به «باند» حالت چرخشی دارد. از مدت‌های پیش تصمیم گرفتم که وقتی را صرف این جور چیزها نکنم. ►

بود. به نظرم این متنی است با چهار نقش فوق العاده. همه آن‌ها برای من جذاب بودند.

برای رفتن در جلد نقش روی کمک مایک نیکولز حساب کرده بودی؟ کار کردن با آدمی این قدر باهوش و دوست‌داشتنی بسیار کمک‌کننده است. واقعاً لازم نیست کاری بکنی. برای همین است که همه‌مان این قدر دوستش داریم، چون احساس امتنی به آدم می‌دهد. می‌دانی اگر بی‌راهه بروی، او تورا به راه درست برمی‌گرداند و مطمئنی که در اختیار کسی هست که به کار خود وارد است.

به نظر تو چرا لری این قدر اصرار دارد که تمام چیزیات را بطة حولیا و جود لاو را بداند؟ این از آن چیزهایی است که پاتریک در متن گنجانده، از دید او این مردها ذهنیت‌شان این است که به فقط زن را صاحب شوند بلکه طرف مقابل را بکشند.

بازی در Sin City چگونه بود؟

شگفت‌انگیز بود. رایرت رودریگز مثل یک آدم تجدیدنظر طلب است. هیچ کس را نظری او نمی‌داند. همه کار از دستش برمی‌آید. فیلم‌بازاری، تدوین، نورپردازی، آهنگسازی. آتشیز فوق العاده‌ای هم هست. واقعاً دیدن این‌همه کمالات حالم گرفته شد! پرژوهه‌ای نمایش خیلی پسرعت عرض می‌شود...

فضای حاکم بر صحنه‌ها خیلی شیرین است، خیلی رمانتیک است، پر از امید. و این حس در فضای سالن موج می‌زند که چه قدر بامزه است و بعد در پایان نیمة اول، یکباره لری به آنا حمله می‌کند، این حس ایجاد می‌شود که «خدای من، چرا قضیه این طوری شد؟» و در سالن نمایش این بسیار قدرتمند از آب درمی‌آمد. و در نیمه دوم آزاد بودی که همه جور حسی را که در موقعیت‌های نامعمول اتفاق می‌افتد تجربه کنی.

اما در مورد تفاوت‌ها، من از آن بازیگرانم که هر نمایشی

را که روی صحنه بازی می‌کنم به خودم می‌گویم: «باید این را به فیلم برگرداند». حالا وقتي فیلم را نگاه می‌کنم احساس می‌کنم از نمایش روی صحنه قوی‌تر از آب درآمده چون بسیار صمیمانه است. فیلم راجع به آدم‌هایی است که موقعیت‌های مختلفی را با هم تجربه می‌کنند و صحنه‌ها خیلی پرشور و بسیار تأثیرگذار است.

به نظرم صمیمانه‌تر از تجربه صحنه‌ای اش از آب درآمد.

چه طور شد تصمیم گرفتی به جای نقش دن، در

روی صحنه تاثر، در فیلم نقش لری را بازی کنی؟

خوب، اول این که سن من بیشتر است و فکر نکنم برای

چه قدر سخت است ایجاد تمام این احساسات در صحنه و بعد کنار گذاشتن آن‌ها؟ به نظرم درنهایت نکته غیرمعمول در بازی کردن در فیلم این چیزی این است که صحنه‌ها خیلی طولانی‌اند، چون از نمایش نامه انتباس شده، و تمرکز زیادی می‌طلبد. به لحاظ عاطفی مثل این است که جزوی از تن می‌شود و بعد در انتهای روز باید از آن جدا شوی. به نظرم بیش از پروژه‌های دیگر، به تمرکز نیاز دارد.

نکر می‌کنی لری واقعاً در نیویورک به همسرش خیات کرده؟ شخصاً نکر می‌کنم این کار را کرده. چرا؟ نمی‌دانم. البته توی فیلم نیست. نمی‌دانم. آیا این که شخصیت تو توی فیلم برای شخصیت جود لاو تله می‌گذارد، شریانه نیست؟

این صحنه البته بامزه توین صحنه فیلم هم هست. آن را اصلاً شریانه نمی‌بینم. بین ورسیون تئاتری و ورسیون سینمایی تفاوت زیادی بود؟

به نظرم با هم فرق ندارند. وقتی چنین نمایش نامه‌ای را کار می‌کنی برایت خیلی مهم است که بینی روی تماشاگر چه تأثیری دارد. نمایش را تمرین می‌کنی و این دومن نمایش نامه پاتریک مابر است و تا موقعی که جلوی تماشاگر قرار نگرفته‌ای نمی‌دانی چه از آب درمی‌آید. به نظرم تکان‌دهنده‌ترین خاطره این بود که حال و هوای نمایش خیلی پسرعت عرض می‌شود...

فضای حاکم بر صحنه‌ها خیلی شیرین است، خیلی رمانتیک است، پر از امید. و این حس در فضای سالن موج می‌زند که چه قدر بامزه است و بعد در پایان نیمة اول، یکباره لری به آنا حمله می‌کند، این حس ایجاد می‌شود که «خدای من، چرا قضیه این طوری شد؟» و در سالن نمایش این بسیار قدرتمند از آب درمی‌آمد. و در نیمه دوم آزاد بودی که همه جور حسی را که در موقعیت‌های نامعمول اتفاق می‌افتد تجربه کنی.

اما در مورد تفاوت‌ها، من از آن بازیگرانم که هر نمایشی را که روی صحنه بازی می‌کنم به خودم می‌گویم: «باید این را به فیلم برگرداند». حالا وقتي فیلم را نگاه می‌کنم احساس می‌کنم از نمایش روی صحنه قوی‌تر از آب درآمده چون بسیار صمیمانه است. فیلم راجع به آدم‌هایی است که موقعیت‌های مختلفی را با هم تجربه می‌کنند و صحنه‌ها خیلی پرشور و بسیار تأثیرگذار است.

به نظرم صمیمانه‌تر از تجربه صحنه‌ای اش از آب درآمد.

چه طور شد تصمیم گرفتی به جای نقش دن، در

روی صحنه تاثر، در فیلم نقش لری را بازی کنی؟

خوب، اول این که سن من بیشتر است و فکر نکنم برای

دن مناسب باشم. وجود لاو برای آن نقش انتخاب شده

و مطالعات فرنگی